

На підставі аналізу специфіки адміністративної реформи як різновиду правової реформи автор дійшов висновку про діалектичне поєднання суб'єкта та об'єкта цієї реформи: виступаючи як суб'єкти реформаційних перетворень, самі органи виконавчої влади часто постають об'єктами цієї реформи. Водночас основним об'єктом адміністративної реформи потрібно визначати не систему самих органів влади, а систему державного управління країни в цілому, оскільки такий підхід дозволяє синтезувати статичні (систему й структуру виконавчої влади) й динамічні (процес здійснення державного управління та його результати, перетворення стану керованих об'єктів) елементи, апелювати до системи державного управління як сфери надання адміністративних послуг громадянам держави.

Список використаних джерел:

1. Шаповал В. М. Конституція і виконавча влада. / В. М. Шаповал. – Юрінком Інтер, 2004. – 78 с.
2. Надолішній П. І. Етнонаціональний аспект адміністративної реформи в Україні (теоретико-методологічний аналіз) : автореф. дис. на здоб. наук. ступ. д-ра наук з держ. упр. 25.00.01 / П. І. Надолішній / УАДУ при Президентові України. – К., 1999. – 36 с.
3. Дьомін О. Роль адміністративної реформи у державотворенні на сучасному етапі : збірник наукових праць : за матер. наук-практ. конф., «Адміністративна реформа в Україні : шлях до європейської інтеграції?» / О. Дьомін. м. Київ, 14–15 лютого 2003 р. – К. : ООО „АДЕФ–Україна”, 2003. – С. 8–13.
4. Гриценко А. Административная реформа : Дальше...Дальше?...Дальше! / А. Гриценко, И. Жданов, М. Пашков // Зеркало недели, 3 июня 2000 г.

Іскрижицька Л. М.,
студентка 4-К-А курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

ПРАВОВИЙ СТАТУС АВТОНОМНОЇ РЕСПУБЛІКИ КРИМ У СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Актуальність теми дослідження зумовлена тим, що сучасне конституційне визначення правового статусу Автономної Республіки Крим в складі єдиної Української держави остаточно не вирішило всіх проблем правової природи автономії. Адміністративно-правовий статус Автономної Республіки Крим неодноразово істотно змінювався, що обумовлювалось як політичними факторами так і розвитком державного будівництва України. Це зумовлює необхідність глибокого теоретичного переосмислення проблем пов'язаних з територіальним устроєм України, а також окремого наукового дослідження специфіки правового статусу Автономної Республіки Крим в складі України та адміністративно-правових основ регулювання. Залишається, зокрема, відкритим питання наскільки наша держава з наявністю адміністративно-територіальної автономії відповідає міжнародним правовим стандартам і загальнонаціональним потребам, і як проблема автономії співвідноситься з перспективами розвитку Української держави та забезпечує її конституційну цілісність.

Мета даного дослідження полягає у визначенні правового статусу Автономної Республіки Крим оскільки вирішення в рамках адміністративного права питань правового та організаційного забезпечення статусу АРК має допомогти впровадженню як самої системи, що регулює суспільні відносини в цій сфері, так і відповідних підзаконних та відомчих актів.

Слід визначити що теоретичної точки зору конституційно-правовий зміст територіальної автономії полягає передусім в праві її населення і тих органів які воно обирає самостійно вирішувати питання віднесені до вілання автономії Так коло повноважень АРК визначається Конституцією України Розділ X ст. 134 Конституції України визначає, що Автономна Республіка Крим є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень визначених Конституцією України вирішує питання віднесені до її вілання. Визначення в Конституції України меж повноважень АРК забезпечує стабільність її правового статусу і водночас дає можливість для ініціативної самостійної їх реалізації в інтересах автономії та України в цілому.

Кримський регіон маючи статус адміністративно-територіальної одиниці в системі територіального устрою України, характеризується своєрідними органами публічної влади які не властиві всім іншим адміністративно-територіальним одиницям України. Представницьким органом Автономної Республіки Крим є Верховна Рада Автономної Республіки Крим Верховна Рада АРК в межах своїх повноважень приймає рішення та постанови які є обов'язковими до виконання в Автономній Республіці Крим Урядом Автономної Республіки Крим є Рада міністрів Автономної Республіки Крим Повноваження, поприлок формування і діяльності Верховної Ради АРК і Ради міністрів АРК визначаються Конституцією України та законами України нормативно-правовими актами Верховної Ради АРК з питань, віднесених до її компетенції. За законодавством України Верховна Рада АРК не належить до системи місцевих рад (хоча за своєю сутністю вона є органом місцевого самоврядування що представляє спільні інтереси жителів територіальних громад АРК). Вона є особливим, специфічним органом в системі органів влади України. Саме з цим пов'язані виключні повноваження Верховної Ради АРК ініціювати у Верховній Раді України прийняття Закону з питання щодо затвердження змін та доповнень до Конституції АРК (незважаючи на неналежність її до суб'єктів права законодавчої ініціативи). Та саме реалізація зазначених повноважень є частою причиною непорозумінь у взаємовідносинах парламенту України та представницького органу влади автономії.

Більшість науковців зазначають, що такі актуальні для автономії проблеми, як формування управлінської моделі, уточнення основних параметрів правового статусу АРК, взаємодія Верховної Ради і Ради міністрів АРК з органами державної влади України «потребують критичного осмислення». При цьому слід враховувати управлінську специфіку автономії: пріоритет координації в управлінні, високу роль регіональних правових джерел у регламентації адміністративних правовідносин специфіку розподілу влади та її компетенцію На мою думку важливим кроком у вирішенні відповідних проблем є кореляція основних законів і нормативно-правових актів які визначають правовий статус АРК та її повноважень, у складі унітарної держави, організаційно-правові засади Верховної Ради, Ради

міністрів автономії та Представництва Президента України в Криму. Одним із основних завдань на сучасному етапі державотворення мають стати вдосконалення виконавчої влади, підвищення її відповідальності, чіткіше, на законодавчому рівні розмежування повноважень між Верховною Радою АРК і Радою міністрів АРК як важливої складової центральних органів державної влади по сприятиме поліпшенню функціонування механізму Української держави загалом. Практичне вирішення даних питань, в тому числі і ухвалення нових актів, що регламентуватимуть статус АРК, повинно бути підґрунтям для нових поспільжень в цій сфері.

Таким чином, актуальні проблеми, що стосуються правового статусу АРК спричинили неостатнє теоретичне обґрунтування адміністративних правовідносин в АРК та неостатнє позміння прийоли публічної влади та управління в автономії. В той же час практика обумовлює необхідність аналізу відповідних управлінських та організаційно-правових процесів в АРК незалежно від того, чи буде визнана природа влади АРК регіональною державною або особливою публічною владою автономії.

Калинчук Н. В.,
студент Хмельницького відділення
ННІЗДН НАПВС

ПОЛІТИЧНІ ПРАВА І СВОБОДИ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ

Політичні права і свободи громадян України пов'язані з їх участю у суспільно-політичному житті, з формуванням органів державної влади та органів місцевого самоврядування. З їх допомогою громадяни можуть брати участь у державному і громадському житті, впливати на діяльність різноманітних державних органів, а також громадських об'єднань політичного спрямування.

Політичні права і свободи властиві, як правило, лише громадянам України. Це їх суб'єктивні права і свободи у політичній сфері. Вони опосередковують собою взаємовідносини особи і держави як політичної організації суспільства, особи і органів державної влади та місцевого самоврядування, особи і народу, суспільства в цілому як носія і джерела влади, особи і політичних партій та інших інститутів держави і суспільства.

Зокрема, до політичних прав громадян можуть бути віднесені наступні: право брати участь у державному і громадському житті, впливати на діяльність різноманітних державних органів (ст. 38), а також громадських об'єднань політичного спрямування (ст. 36); право суб'єктивність (ст. 24), громадянство (ст. 25), участь у формуванні представницьких органів державної влади та місцевого самоврядування, у державному управлінні суспільством (ст. 38), створення та участь у діяльності громадських об'єднань (ст. 36), державний захист від порушень прав людини (ст. 55). Також до цієї групи можна віднести: свободу пересування, вільний вибір місця проживання для тих, хто на законних підставах перебуває на території України; право вільно залишати територію України, за винятком обмежень, що встановлюються законом; право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади,